

Arată că pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE
[redacted] a calculat accesorii de plată asupra unor debite restante, pentru perioada
14.12.2005 - 31.12.2005, perioadă în care societatea se afla în procedura
reorganizării judiciare prevăzută de Legea 64/1995 în forma avută anterior intrării
în vigoare a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.38/2002.

Precizează că în această situație sunt aplicabile dispozițiile art.37 din
Legea 64/1995 care interzice adăugarea de alte dobânzi sau cheltuieli creanțelor
negarantate de la data deschiderii procedurii. Arată că au fost încălcate și
prevederile art. IV din Ordonanța de Guvern nr.38/2002 care arată că procedurile
deschise până la data intrării în vigoare a ordonanței, vor continua să fie
administrare și lichidate conform prevederilor legale în vigoare anterioare
modificărilor și completărilor aduse Legii nr.64/1995.

Arată că baza de calcul în sumă [redacted] lei la care s-au calculat
accesorii contestate, a făcut obiectul dosarului Tribunalului [redacted]
nr.429/F/1996, contestația fiind admisă prin hotărâre judecătorească.

Consilier juridic Eșanu Gabriela pentru pârâta solicită respingerea acțiunii
ca neîntemeiată.

Consideră că prevederile art.37 din Legea 64/1995 nemodificată prin
Ordonanța de Guvern nr.38/2002 nu se referă la dobânzile stabilite prin legi
speciale.

Solicită respingerea concluziilor expertului contabil.

S-au declarat dezbaterile închise cauza rămânând în pronunțare.

CURTEA DELIBERÂND:

Prin cererea înregistrată sub nr. [redacted]/2006 pe rolul Curții de Apel [redacted]
reclamanta S.C. „[redacted]” S.A., prin directorul general și prin lichidatorii judiciari
S.C. „[redacted] SRL [redacted]” și S.C. „[redacted]” SRL [redacted] a solicitat
anularea deciziei nr. [redacted]/7.04.2006 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice
[redacted] admiterea contestației nr. [redacted]/16.02.2006; anularea parțială a deciziei de

impunere nr. [redacted]/31.12.2005 a D.G.F.P. [redacted] în ceea ce privește obligațiile fiscale accesorii – contribuția de asigurări sociale datorată de angajator, calculate pentru perioada 14.12.2005 – 31.12.2005, în sumă de [redacted] lei, cu titlu de dobânzi și debitele nedatorate în sumă de [redacted] lei; suma totală contestată este de [redacted] lei.

Cererea a fost legal timbrată cu timbru judiciar în valoare de [redacted] lei ROL și taxă judiciară de timbru în valoare de [redacted] lei, anulate la dosar.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că deși contestația sa, înregistrată sub nr.6111/2006, a vizat și baza de impunere, organul administrativ nu a soluționat contestația decât cu privire la accesorii; nesocotind valoarea totală a sumei contestate, D.G.F.P. [redacted] și a depășit competența materială care, potrivit legii, aparține Ministerului Finanțelor Publice. Pe de altă parte, în conformitate cu art.37 din Legea nr.64/1995 și art.IV din Ordonanța Guvernului nr.38/2002 nu datorează accesorii pentru că: creanțele D.G.F.P. Neamț nu sunt garantate cu garanții reale, ci sunt creanțe chirografare, iar prin planul de reorganizare nu s-a derogat de la regula neadăugării de dobânzi și penalități; nu sunt aplicabile dispozițiile art.60 alin.7 din Legea nr.64/1995; art.37 din Legea nr.64/1995 nu face nici o diferențiere cu privire la creanțele statului și ale celorlalți creditori chirografari și nici în privința naturii juridice a accesoriilor; Legea nr.64/1995 are caracterul unei norme juridice speciale în raport cu cele ale legislației fiscale. Totodată s-a susținut că prin sentința civilă nr. [redacted]/26.11.2003 a Tribunalului [redacted] s-a stabilit că S.C. „[redacted]” S.A. nu datorează suma de [redacted] RON cu titlu de debite, admitându-i-se contestația nr. [redacted]/5.02.2003, modificată prin adresa nr. [redacted]/14.11.2003 atât cu privire la majorările și penalitățile în sumă de [redacted] lei, cât și la suma de [redacted] lei, reprezentând debit rămas după aplicarea H.G. 871/2000. Din creanța declarată de Casa Județeană de Pensii [redacted] – preluată de D.G.F.P. [redacted] – în baza Ordonanței Guvernului nr.86/2003 – prin cererea de reactualizare nr.23112/17.12.2002, suma datorată de S.C. „[redacted]” S.A. este de [redacted] lei. Astfel, s-a dispus înregistrarea în tabelul

creanțelor a sumei de [REDACTED] lei, pe baza constatării că nu datorează suma de [REDACTED] lei debit ce trebuia stins prin aplicarea Hotărârii Guvernului nr.871/2000 și respectiv suma de [REDACTED] lei accesorii.

Legal citată, pârâta D.G.F.P. [REDACTED] a fost reprezentată în fața instanței și, prin întâmpinarea formulată, a invocat dispozițiile art.176 alin.(2) din Codul de procedură fiscală republicat și faptul că prin decizia nr.90/2005 s-a stabilit ca obligație fiscală doar suma de [REDACTED] lei. În privința sumei de [REDACTED] lei, pârâta a susținut că aceasta este calculată pentru debitul de [REDACTED] lei și nu doar pentru debitul în sumă de [REDACTED],5 lei, iar prevederile art.37 din Legea nr.64/1995 invocate de reclamantă nu se referă și la accesoriile calculate pentru neplata la termen a creanțelor bugetare, în acest sens fiind și Ordinul nr.1365/2004, art.60 alin.7 din Legea nr.64/1995 astfel cum a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr.38/2002 care derogă de la art.37 din Legea nr.64/1995, art.IV alin.2 din Legea nr.210/2005, art.15 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.61/2002, art.119 Cod procedură fiscală. În privința bazei de impunere, pârâta a susținut că sentința civilă nr.2898/2003 nu are putere de lucru judecat, instanța de contencios administrativ nefiind ținută de soluția pronunțată de judecătorul sindic în dosarul de faliment.

Prin ~~sentința civilă nr. 174/5 octombrie 2006~~ pronunțată în cauză a fost admisă în parte acțiunea, a fost ~~anulată în parte decizia nr. [REDACTED]/7.04.2006~~ - în privința sumei de [REDACTED] RON contestată prin contestația nr.6111/16.02.2006 - și în tot decizia nr. [REDACTED]/31.12.2005, ambele decizii fiind emise de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice și în consecință a fost exonerată reclamanta de plata sumei de [REDACTED] RON reprezentând dobânzi la contribuția de asigurări sociale datorată de angajator, calculate pentru perioada 14.12.2005 - 31.12.2005. De asemenea, a fost respinsă ca tardivă acțiunea în privința obligațiilor fiscale de bază, în sumă de [REDACTED] RON, reprezentând contribuție la asigurări sociale.

S-a reținut, în esență, că potrivit dispozițiilor art. 37 din Legea nr. 64/1995 republicată în Monitorul Oficial nr. 608/13.12.1999 coroborate cu dispozițiile

art.IV din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 reclamanta nu datorează accesoriile stabilite prin decizia nr. 90/2005.

Cu privire la suma de [REDACTED] lei RON s-a constatat că obiectul contestației îl constituie decizia nr. [REDACTED]/31.12.2005 care stabilește obligații fiscale sub 500.000 RON, D.G.F.P. soluționând contestația cu respectarea competenței sale prevăzute de art.179 alin.(1) din Codul de procedură fiscală (anterior, art.178). Pe de altă parte, prin contestație nu au fost contestate expres obligațiile fiscale reprezentând contribuția de asigurări sociale datorată de angajator.

Chiar dacă s-ar considera că reclamanta ar fi putut contesta și ale obligații fiscale decât cele stabilite prin decizia nr.90/2005 (contrar art.176 alin.2 Cod procedură fiscală), o astfel de contestație ar fi fost tardivă, fiind făcută cu depășirea termenului prevăzut de art.177 Cod procedură fiscală (anterior, art.176). Obligațiile fiscale reprezentând contribuția de asigurări sociale datorată de angajator au fost stabilite prin procesul verbal de control nr.4893/7.11.2002 (nr.3213/2002). O primă contestare a acestora a fost făcută în dosarul de faliment nr.429/F/1996, iar apoi în cauzele în care au fost contestate accesoriile pe alte perioade.

În soluționarea recursurilor promovate împotriva acestei hotărâri, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat decizia nr. 1657/20 martie 2007 prin care a admis recursurile, a casat sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare Curții de Apel Bacău, reținând că se impune efectuarea unei expertize de specialitate pentru a se putea stabili dacă și în ce măsură sunt convenite dobânzile calculate prin decizia de impunere nr. 90/2005, în raport de legislația existentă în materie în perioada analizată și de înscrisurile prezentate de părți, în scopul stabilirii pe deplin a împrejurărilor de fapt ale cauzei și aplicării corecte a legii.

Cauza a fost înregistrată spre rejudecare sub nr. 671.1/32/2006.

Prin cererea depusă la dosar la data de 20 august 2007 reclamanta și-a manifestat voința în sensul renunțării la judecata capătului de cerere privind suma de [REDACTED] lei, reprezentând contribuție de asigurări sociale datorată de angajator, invocând totodată și excepția necompetenței materiale a instanței, față de

dispozițiile art. 3 pct. 1, art.2 lit.d Cod procedură civilă coroborate cu dispozițiile art. 10 alin.1 din Legea nr. 554/2004.

Prin încheierea pronunțată în cauză la data de 24 septembrie 2007 instanța a luat act de renunțarea la judecata capătului de cerere privind suma de [REDACTED] lei, reprezentând contribuție de asigurări sociale datorată de angajator, a respins excepția necompetenței materiale invocată ca urmare a reducerii petitului acțiunii, ținând seama de dispozițiile art. 18¹ Cod procedură civilă. De asemenea, având în vedere dispozițiile art. 315 alin.1 Cod procedură civilă și considerentele deciziei 1657/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a dispus efectuarea unei expertize contabile, probă administrată în cauză.

Examinând actele și lucrările dosarului instanța reține următoarele:

Din cuprinsul deciziei de impunere nr. [REDACTED]/31.12.2005 și al deciziei nr. [REDACTED]/7.04.2006, ambele emise de Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului [REDACTED], rezultă că au fost stabilite accesoriile pentru perioada 14.12.2005-31.12.2005 aferente contribuției de asigurări sociale datorate de angajator, în sumă de [REDACTED] lei.

Reprezentând accesorii pentru debite născute anterior, cu titlu de datorii bugetare supuse reglementării H.G. 871/2000 instanța apreciază că dispozițiile legale aplicabile în cauză sunt cele ale Legii 64/1995, legea specială în materia reorganizării judiciare și a falimentului, cu modificările ulterioare, după cum urmează :

La data deschiderii procedurii reorganizării judiciare a intimatei – reclamante S.C. „[REDACTED]” SA [REDACTED], prin sentința civilă 197/F/07.04.1997 pronunțată de judecătorul sindic în dosarul 429/F/1996, nu există o reglementare referitoare la adăugarea accesoriilor creanțelor negarantate, de la data deschiderii procedurii. Prin Legea 99/1999, intrată în vigoare la 27 iunie 1999 s-a introdus art. 32¹ – devenit după republicarea Legii 64/1995 în Monitorul Oficial 608/13.12.1999 – art. 37, potrivit căruia nici o dobândă sau cheltuială nu va putea fi adăugată creanțelor negarantate sau părților negarantate din creanțele garantate de la data deschiderii

procedurii, în afară de cazul în care, prin programul de plată al creanțelor cuprins în planul de reorganizare, se derogă de la aceste prevederi. Efectul acestor dispoziții constă în aceea că, dacă până la data intrării în vigoare a Legii 99/1999 intimata – reclamantă datora accesoriile reglementate prin dispozițiile cuprinse în legi speciale în materie fiscală, după intrarea în vigoare a Legii 99/1999 reclamanta nu mai datorează dobânzi ori alte cheltuieli conform art. 32¹.

În condițiile în care accesoriile au fost stabilite prin deciziile contestate pentru perioada 14.12.2005-31.12.2005, trebuie analizate dispozițiile aplicabile pentru acest interval. De aceea, instanța constată că modificările ulterioare ale Legii 64/1995 aduse prin O.G. 38/2002 nu sunt aplicabile litigiului, potrivit dispozițiilor art. IV al O.G. 38/2002 care prevăd, în consacrarea principiului neretroactivității, că procedurile deschise până la data intrării în vigoare a acestei ordonanțe – 02.08.2002 – vor continua să fie administrate și lichidate conform prevederilor legale în vigoare anterioare modificărilor și completărilor aduse Legii 64/1995 prin această ordonanță. În consecință, nici dispozițiile art. 60 al. 7 din Legea 64/1995 astfel cum a fost modificat prin O.G. 38/2002 nu sunt aplicabile, reprezentând dispoziții de drept material supuse regimului juridic indicat prin art. IV menționat anterior.

Ținând seama de caracterul special al reglementării în materia reorganizării judiciare și falimentului conținute de Legea 64/1995 cu modificările și completările ulterioare, instanța apreciază că în cazul procedurii executării colective ce face obiectul Legii 64/1995 sunt aplicabile dispozițiile în materie fiscală doar în măsura în care completează reglementarea Legii 64/1995, nu și în situația când există deja dispoziții legale.

Concluzia se desprinde inclusiv din tehnica legislativă relevată de modificările ulterioare, când O.G. 38/2002 a modificat Legea 64/1995 cu privire la art. 60 al. 7, raportat la accesoriile obligațiilor bugetare neachitate de debitori aflați în procedura Legii 64/1995. Aplicarea Ordinului 1365/2004 pentru aprobarea deciziei nr. 5/22 iulie 2004 a Comisiei fiscale centrale privind modul de aplicare a

dispozițiilor art. 117 al. 4 din O.G. 92/2003 art. 15 al. 2 din O.G. 61/2002, art. 13, 13¹ din O.G. 11/1996, coroborate cu art. 37, 60 al. 7 din Legea 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările ulterioare se realizează cu respectarea dispozițiilor art. IV din O.G. 38/2000 și a principiului constituțional al neretroactivității legii civile, în limitele stabilite cu caracter obligatoriu de dispozițiile Legii 64/1995 aplicabile obligațiilor debitorilor aflați în procedura prevăzută de Legea 64/1995.

Față de aceste considerente, reținute inclusiv de expertul contabil desemnat în cauză potrivit dispozițiilor obligatorii ale instanței de recurs, va fi admisă acțiunea astfel cum a fost restrânsă, va fi anulată în parte decizia nr. [REDACTED]/7.04.2006 cu privire la suma de [REDACTED] RON contestată de către reclamantă prin contestația înregistrată sub nr. [REDACTED]/16.02.2006 la sediul acesteia și, în tot, decizia nr. [REDACTED]/31.12.2005, ambele decizii fiind emise de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Neamț.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE:

Admite acțiunea astfel cum a fost restrânsă, formulată de reclamanta SC, [REDACTED] SA [REDACTED] cu sediul în loc. [REDACTED], str. [REDACTED] nr. [REDACTED] jud. [REDACTED], prin administratori judiciari [REDACTED] cu sediul în loc. [REDACTED] str. [REDACTED] jud. [REDACTED] și [REDACTED] cu sediul în mun. [REDACTED] ap. [REDACTED] jud. [REDACTED], împotriva pârâtei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE [REDACTED] cu sediul în mun. [REDACTED] bis, jud. [REDACTED].

Anulează în parte decizia nr. [REDACTED] din 7.04.2006 cu privire la suma de [REDACTED] lei contestată de către SC, [REDACTED] SA [REDACTED] prin contestația înregistrată sub nr. [REDACTED]/16.02.2006 la sediul reclamantei și, în tot, decizia nr. [REDACTED]/31.12.2005, ambele decizii fiind emise de Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTED]

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi 11.02.2008.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

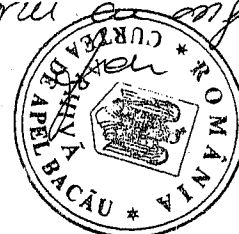
[REDACTED]

[REDACTED] A

GREFIER,

[REDACTED] A

Conform a infinalu

Red.s.M.N.
Tehnored.M.N./V.Z.
Ex.6
18/18.02.2008

- NERECURATA -